

Prisikėlimas

Velykų dienos pamokslas

Apd 10, 34 a. 37–43

Ps 118

Kol 3, 1–4

Jn 20, 1–9

Švenčiame nuostabiausią, svarbiausią žmonių, pasaulio ir visos visatos dieną – kai Dievas, tapęs žmogumi, nugalėjo blogį, nugalėjo mirtį (plg. 1 Kor 15, 54–55), nugalėjo tamsą (plg. Jn 1, 5). Tai žodžiai, kuriuos esame girdėję ne kartą savo gyvenime, lankydamiesi bažnyčioje, skaitydami dvasines knygas, Šventąjį Raštą, klausydamiesi pamokslų, konferencijų, dvasios vadovų. Galbūt pripratome prie to nepaprasto dalyko, pripratome prie minties, kad Dievas yra tapęs žmogumi, kad Jis mirė ant Kryžiaus, ir net prie to, kad Jis prisikėlė. Išklusome šią žinią, bet kitąsyk ji nubėga tarsi vanduo nuo žąsies plunksnų, nepaliesdama mūsų širdies, nepaliesdama mūsų proto; nes, gerai pagalvojus, jeigu Kristus iš tikrųjų prisikėlė, juk tai iš esmės turėtų keisti visą mūsų gyvenimą, mūsų rūpesčius, darbams, užsiėmimams turėtų suteikti visiškai naują prasmę. Šv. Paulius kolosiečiams, o sykiu ir mums, ir visiems krikščionims iki pat Jėzaus sugrižimo dienos, sako: *Jeigu esate su Kristumi prikelti, siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje. Rūpinkitės tuo, kas aukštybėse, o ne tuo, kas žemėje* (Kol 3, 1–2). Nes jeigu Prisikėlimo nėra, jeigu Dievo nėra, tada iš tikrųjų – *valgykime ir gerkiame, nes rytoj mirsime* (Iz 22, 13; 1 Kor 15, 32 b). Lipkime

kitiems per galvas, prisiplėškime kiek galima daugiau, nes laikas suskačiuotas, reikia naudotis proga, rytoj mirsime ir viskas pasibaigs. Bet jeigu Dievas yra, jeigu Jis iš tikrųjų tapo žmogumi (plg. Jn 1, 14), Žmogumi, kuris dėl mūsų numirė ir dėl mūsų prisikėlė, kad mes mirdami Jame, Jame ir prisikeltume (plg. Rom 8, 11; Kol 2, 12–13), – tada viskas keičiasi. Tada visi mūsų rūpesčiai yra tik tuštybių tuštybė ir vėjo vaikymasis (plg. Koh 1, 14), dulkės ir pelenai. Nes svarbiausi dalykai slypi ne šioje žemėje, o aukštybėse, ten, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje, ten, kur skleidžiasi tikrasis mūsų gyvenimas, su Kristumi paslėptas Dieve (plg. Kol 3, 3). Paslėptas nuo pasaulio, kuris netiki Kristumi, netiki į Dievą, bet kai kartu su tikėjimo spinduliu į mūsų širdies kapą įsiveržia Prisikėlimo šviesa, paslėptasis gyvenimas tampa tikrove. Ar tai reiškia, kad dabar galime spjauti į visus savo rūpesčius ir darbus, nustoti statyti namus, remontuoti mašinas, eiti į darbą, mokyklą, į universitetą? Kristus prisikėlė, mūsų tikrasis gyvenimas ten, aukštybėse, nebesirūpinkime šiuo pasauliu, jis juk praeis (plg. 1 Jn 2, 17), išnyks „kaip dūmas, neblaškomas vėjo“⁹. Ne, mes turime gyventi šį gyvenimą, bet visiškai nauju būdu – su Kristumi Dieve. Bet kuris kasdienis darbas, nesvarbu, ar tai indų plovimas, grindų valymas, ėjimas į mokyklą, universitetą, darbas sode ar darže, – turi būti perkeistas iš

vidaus, kad dirbdami susitiktume su Prisikėlusiuoju, kaip Evangelijos Magdaliėtė. Ji šabo dieną negalėjo dirbti, nes reikėjo ilsėtis (plg. Iš 16, 29). Tačiau šabui vos tik pasibaigus, ji skuba atlikti labai kilnų darbą – patepti Viešpaties mirusį Kūną, išreikšti tam kilniam Kūnui paskutinę pagarbą. Atėjusi ji susitinka, jos manymu, sodininką, greičiausiai taip pat atėjusį dirbti, nes šabas baigėsi. Regis, jis atėjo anksčiau ir padarė daugiau negu ji – pagrobė Viešpaties Kūną! Marija jam sako: „Jeigu tu jį paėmei – atiduok!“ Ir tik tada, kai Viešpats ją pašaukia vardu – *Marija!* – ji atsiverčia (originalo kalba, graikiškai – būtent „atsiverčia“¹⁰). Ne atsisuka, bet atsiverčia ir sušunka: *Rabuni!* – t. y. ne „Mokytojau“, bet mažybine forma, „Mokytojėli“. Mokytojėli mieliausias, mylimiausias! Ir tada visas jos darbas apsiverčia aukštyn kojom. Iš nabašninkų tvarkytojos Marija tampa Prisikėlimo liudytoja, pirmąja, kuri paskelbia apie jį apaštalams, turėjusiems būti Prisikėlimo liudytojais ir skelbėjais. Ji pirmoji paskelbia apie tą nepaprastą, žmonijos istorijoje dar negirdėtą įvykį: Viešpats prisikėlė! Kapas tuščias. Žinoma, Jėzaus susitikimas su Marija reiškia ir mūsų susitikimą su Juo. Ir ne kažkokį susitikimą apsireiškimų vietoje, pavyzdžiui, kur nors Medžiugorjėje, Lurde ar Fatimoje, bet kasdienybėje, susitikimą su tikruoju sodininku... Nes tikrasis sodininkas, kuriam buvo pavesta tvarky-

ti Dievo sodą, buvo Adomas (plg. Pr 2, 15). Žinoma, nelabai jis rūpinosi tuo sodu, tik plėšikavo, todėl neteko darbo. Bet naujasis Adomas, naujasis Sodininkas ateina rūpintis Dievo sodu, kuris yra mūsų širdis ir mūsų siela. Jis ateina palaistyti to išdžiūvusio sodo savo Krauju, kad tenai išaugtų Gyvybės medis (plg. Pr 2, 9; Apr 22, 2), nebe gėrio ir blogio pažinimo medis, bet Gyvybės medis, kurio vaisių paragavus nebemirštama. Šis Medis, išaugęs mūsų širdies sode, – tai šlovingasis Kryžius. Pabrėžiu, *šlovingasis* Kryžius, kurio vaisius yra patsai Prisikėlusis Viešpats, Jo Švenčiausiasis Kūnas, spinduliuojantis Tėvo šlove tam, kuris tiki ir regi dvasios, savo širdies akimis. Kiekvieno iš mūsų širdy yra tas Gyvybės medis, tik dažnai mes jo nepažįstame, neatpažįstame, jog tai Kryžius, kurį Viešpats yra pasodinęs ten, kur jautriausia, ten, kur skaudžiausia, dažniausiai ten, kur esame labiausiai sužeisti. Jis iš tikrųjų yra mūsų išgelbėjimo, mūsų gyvybės, mūsų pergalės vėliava¹¹. Tai pergalės vėliava, Jėzaus gailėtingumo pergalės, Mylimojo mokinio meilės pergalės, šventųjų ištikimybės ir tikėjimo (plg. Apr 13, 10; 14, 12) pergalės vėliava. Mūsų širdyje Kryžius taip pat tampa *mūsų* pergalės vėliava, kai tik išdrįstame *tikėti*, kai pabundame iš tradicijų, įpročių, gerų manierų – pavyzdžiui, kad privalu ateiti į Velykų Mišias, juk visi padorūs žmonės taip daro! Bet svarbiausia ne tai,

svarbiausia – susitikti Prisikėlusįjį. Argi ne todėl atėjome šiandien? O jeigu ne, tai aš jums skelbiu didį džiaugsmą: Jis prisikėlė! Ir nori susitikti su jumis! Jis nori įeiti į jūsų širdis, palaistyti jūsų širdį savo švenčiausiuoju Krauju, kad jumyse žydėtų gyvybė, Gyvybė, kuri niekuomet nebemiršta (plg. Rom 6, 9), kuri nenuvysta ir kuri neša vaisių, meilės vaisių. Štai kuo kiekvienas mūsų kasdienis užsiėmimas iš esmės skiriasi nuo tų, kurie netiki. Net menkiausias mūsų darbas, jei gyvai tikime, jog susitinkame Prisikėlusįjį, nuo šiol neša meilės vaisių. Meilės, kuri vienintelė išlieka amžiams. Visa praeis, išnyks kalbos, liausis pranašystės, pasibaigs pažinimas (plg. 1 Kor 13, 8–9), net tikėjimas ir viltis praeis. Liks tik meilė (plg. 1 Kor 13, 13). Štai kodėl visa, kas nebus mūsų gyvenime daryta iš meilės, pražus. Net jei tai būtų nuostabiau dalykai: dangoraižiai, lėktuvai, poezijos kūriniai, meno šedevrai... Jeigu jie ne iš meilės, jie iš tikrųjų anksčiau ar vėliau virs dulkėmis ir pelenais. Ir išnyks „kaip dūmas, neblaškomas vėjo“... O koks nors visai nežymus, bet su meile atliktas darbelis¹², pavyzdžiui, indų išplovimas po iškilmingų ir sočių Velykų pietų –Tėvo Širdyje, Jėzaus Širdyje lieka amžiams. Ir šitas mūsų darbelių vaisius nėra kažkoks kapitalo krovimas būsimajam gyvenimui: štai, ateisime į dangų, pamatysime, kiek sutaupėme meilės, kokie procentai užaugo, o paskui

ja naudosis visą amžinybę... Ne. Tai yra kapitalas, kuriuo gyvename dabar, nes mylėdami mes jau dabar kilnėjame, mes jau dabar „žmonėjame“. Yra kas žvėrėja, bet mes „žmonėjame“, ir netgi „dievėjame“, kai gyvename meile. Todėl, broliai ir seserys, kai eisime prie Viešpaties stalo susitikti Prisikėlusiojo, klausykimės įdėmiai savo širdimi, ką Jėzus pasakys mums šią šventąją dieną. Aš jums truputį padėsiu išgirsti, nes žinau, ką Jis jums pasakys. Jis pašauks jus vardu, taip, kaip Mariją, bet visai ne tuo, kuriuo paprastai jus vadiną artimieji. Jis nesisakys: „Petrai“, „Jonai“, „Ona“, „Anele“, „Nijole“! Jis pašauks jus tuo vardu, kurį žino tik Jis ir jūs (plg. Apr 2, 17), kurio galbūt jūs dar niekada negirdėjote, bet kuris yra jūsų tikroji tapatybė, jūsų didžiausia gelmė. Ir kai Jis pašauks jus tuo vardu, aš jums patariu – tam ir esu kunigas, kad tuo daugiau gerus dvasinius patarimus: sušukite širdimi taip, kaip Magdalietė – Rabuni, Mokytojėli, Gyvybės, Meilės, Šviesos Mokytojėli, mokyk mane mylėti, mokyk mane gyventi, gyventi taip, kaip Tu, gyventi su Tėvu ir su Šventąja Dvasia, dabar ir per visus amžių amžius.

Vilniaus Išganytojo bažnyčia, A.D. 2010/04/04

